

คำโบราณที่ว่า 'เสือสองตัวอยู่ถ้ำเดียวกันไม่ได้' นี่ทำจะจริง เพราะขนาดกาลเวลาล่วงเลยมาจนเข้ายุคมิลเลนเนียมหลายปีติดๆ ก็ยังสามารถเอาสุภภาษิตนี้มาใช้ได้อย่างเหมาะสมเหมืง และก็เพราะอยู่ 'ถ้ำ' เดียวกันไม่ได้นี่แหละ ตอนนี่ 'เสือสองตัว' เลยกำลังทำให้ใครต่อใครหลายคนหัวปั่น!

แต่ลองไม่วิ่งวุ่นดูสิ มีหวังสมองน้อยๆ ใต้รับรางวัลเป็นลูกปืน!

"แล้วทำไมโอฬารอมตะกับพิริยะพลต้องมางานนี้พร้อมกันด้วย"

"ถามได้! นี่มันงานเซ็คชูเกียร์ระดับโลกสำหรับนักธุรกิจที่สนับสนุนองค์กรการกุศลนะยะ" อีกเสียงแหวลั่น "ลองถ้าไม่เชิญฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งรับรองงานนี้มีหวังละ ไม่เชิญสักฝ่ายก็ละเหมือนกันอีกอยู่ดี"

"รู้แล้วน่า ฉันแค่นะยะ ไม่ได้ต้องการคำตอบ" เสียงแรกอุบอปปอยู่เหนือเสียงรัวคีย์บอร์ดคอมพิวเตอร์ "แต่เชิญทั้งคู่มันก็ละเหมือนกันนั่นแหละ เธอก็เห็นอยู่"

"เอาน่า สองตระกูลนี้ไม่ใช่มาเพียเสียหน่อย"

"ไม่ใช่แต่ไกล้เคียง เงินมากอำนาจล้น ใครก็รู้"

แม้จะเป็นที่รู้จักกันว่าทั้งโอฬารอมตะกรู๊ปและพิริยะพลกรู๊ปนะ
ไปรยเงินบริจาดให้องค์กรการกุศลทุกประเภททั่วโลกราวกับหว่าน
เมล็ดข้าวลงบนผืนนา แต่ในขณะเดียวกัน ชื่อเสียงเรื่องความโหดกับคน
ที่กล้ำมาลองตีก็โด่งดังไม่แพ้ความใจบุญต่อผู้ด้อยโอกาสนั้นแหละ

โอฬารอมตะมีชื่อเสียงโด่งดังในแถบอเมริกาทั้งเหนือและใต้ รวมไปถึง
ถึงแอฟริกา ร่ำรวยติดอันดับโลกทันตา เพราะสามารถจับธุรกิจด้าน
เครื่องประดับอัญมณีหรูหราทั้งหลายได้อยู่มือก่อนใคร และยังมีเหมืองแร่
มูลค่าประเมินมิได้อีกนับไม่ถ้วน นอกจากนี้ยังรุกคืบกุมตลาดการขนส่ง
คมนาคมและการก่อสร้างไว้ได้เกือบทั้งหมด แทบไม่น่าเชื่อว่าทุกอย่างเกิด
ได้เพราะผู้ชายคนหนึ่งที่มีวิสัยทัศน์กว้างไกลเกินกว่าคนในยุคเมื่อร้อย
กว่าปีที่แล้ว แต่ปัจจุบันหัวเรือใหญ่แห่งโอฬารอมตะกรู๊ปอย่างธานินทร์
โอฬารอมตะ ก็ยังได้รับการยกย่องว่าเป็นนักธุรกิจฝีมือฉกาจ และตอนนั้น
โอฬารอมตะกรู๊ปก็มีสินค้าและบริการแทบจะเรียกได้ว่าครอบคลุมทุก
ประเภททั่วโลก

ส่วนพิริยะพลนั้นปักหลักอยู่ในเอเชียและยุโรป ส่วนหนึ่งเพราะ
ความได้เปรียบที่ผู้ก่อตั้งตระกูลเป็นอดีตเชื้อพระวงศ์ชั้นสูงของจีน ซึ่ง
ภายหลังได้ย้ายมาตั้งรกรากและแต่งงานกับหญิงไทย แต่นั่นก็ไม่ได้ทำให้
เส้นสายอำนาจขาดลง หากกลับกลายเป็นกลไกสำคัญที่ส่งให้พิริยะพล
กรู๊ปผงาดขึ้นมาติดอันดับเครือข่ายธุรกิจที่ใหญ่ที่สุดในโลกเคียงข้างกับ
โอฬารอมตะกรู๊ป ยุคก่อนพิริยะพลมั่นคงได้เพราะเครือข่ายการค้าขาย
ที่กว้างใหญ่กว่าใคร แต่ปัจจุบันอาณาจักรธุรกิจที่นำโดยเกษม พิริยะพล
คือกลุ่มธุรกิจที่ครอบครองส่วนแบ่งทางการตลาดมากกว่าห้าสิบเปอร์เซ็นต์
ในธุรกิจพลังงาน ทำให้ไม่ต้องสงสัยเลยว่าอำนาจในอุ้งมือพิริยะพลมีมาก
ขนาดไหน

ทั้งสองตระกูลมีความเหมือนกันในหลายแง่ คือต่างเติบโตขึ้นมาเกือบ
จะในช่วงเวลาเดียวกัน และเป็นตระกูลใหญ่ที่มีสมาชิกกระจัดกระจาย

อยู่ทั่วโลก นอกจากอำนาจของเงินตราในมือแล้ว ทั้งสองฝ่ายยังมีอำนาจในเชิงลึกที่มากกว่านั้น จนในบางครั้งเกือบจะดูว่าพวกเขาเป็นกลุ่มอิทธิพลหรือมาเฟียระดับโลกนั้นเลยทีเดียว และเพราะทิศทางการเมืองของหลายประเทศยักษ์ใหญ่ล้วนขึ้นอยู่กับความสัมพันธ์จากโอฬารอมตะและพิริยะพล ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจที่ชื่อนามสกุลทั้งสองจะเป็นเหมือนวีรชาชั้นดีในทุกแง่ ไม่ว่าจะที่ไหนในโลก

นอกจากนี้ทั้งสองตระกูลต่างก็มีศัตรูมากจากการทำธุรกิจ แต่ส่วนใหญ่ที่มีเรื่องราวใหญ่โตนั้นมาจากศัตรูอีกกลุ่มที่เกิดจากการไม่ยอมเข้าไปยุ่งเกี่ยวกับธุรกิจผิดกฎหมาย แถมบางครั้งยังถึงขั้นไปขัดขวางจนเกิดมีปัญหากับมาเฟียตัวจริงอยู่หลายๆ ทำให้ต้องเพิ่มเชี่ยวชาญของตนเองเพื่อตอบโต้กลับและป้องกันภัย แต่ถึงจะทรงอิทธิพลอย่างไร ทั้งสองตระกูลก็ไม่เคยมีประวัติว่าใช้อำนาจนั้นในทางมิชอบ เว้นแต่หนานๆ ครั้งมีใครกล้าลองดี ซึ่งก็เป็นที่รู้กันดีว่าทั้งโอฬารอมตะและพิริยะพลสามารถเปลี่ยนจากนักบุญเป็นซาตานได้ในพริบตาเช่นเดียวกัน

และถึงแม้จะไม่มีใครออกมายอมรับหรือยืนยัน แต่ดูเหมือนคนทั้งโลกจะรู้กันดีว่าทั้งสองตระกูลนี้ไม่ถูกกันเอาเสียเลย ดูได้จากนโยบายในการบริหารบริษัท หรือการแสดงท่าทีจากสมาชิกทั้งสองบ้าน จึงไม่น่าแปลกใจเลยถ้างานเชิดชูเกียรตินี้จะป็นงานที่ถูกจับตาที่สุดในรอบปีก็ได้ เพราะถือว่าเป็นการจับเสียมปะทะสิ่งหึ่โดยแท้ ว่ากันว่าทั้งสองตระกูลนี้ร่ำรวยจนทำให้ปัจจุบันประเทศไทยติดอันดับต้นๆ ในกลุ่มประเทศที่มั่งคั่งที่สุด นั่นก็เพราะต่างมีความเกลียดชังกันและกันเป็นแรงผลักดันให้เกิดการแข่งขันแบบยิบตา คิดไปก็ไม่น่าเชื่อเหมือนกัน เพราะจัดอันดับมหาเศรษฐีระดับโลกที่ไรก็ผลัดกันแพ้ผลัดกันชนะมาโดยตลอด

"คืนนี้จะเกิดสงครามไหม" ถึงตอนแรกจะแหวโล่ แต่ร่องรอยความกังวลในเสียงที่สองก็ฉายชัด เพราะใจนะเชื่อเต็มร้อยไปแล้วว่าสองบ้านนี้ไม่ถูกกันจริงๆ ก็ถ้าข่าวเรื่องเกลียดกันไม่จริง ทำไมไม่ออกมาแก้ข่าวล่ะ

นี่ไม่ยอมออกมาแก้แค้นว่าจริง!

ประวัติรักสงบแต่ถึงรบไม่ขลาดของทั้งสองตระกูลก็เหมือนในเพลงชาติประเทศไทย...แต่กับเหตุการณ์ที่ทั้งสองตระกูลต้องมาเผชิญหน้ากัน มันช้อยกว่าวันนี้!!

นี่แทบจะไม่เคยเกิดขึ้นมาก่อนด้วยซ้ำ แถมไม่ใช่แค่ตัวพ่อซึ่งเป็นผู้นำตระกูลที่น่ากลัว แต่ยังรวมไปถึงตัวลูกๆ ที่แต่ละคนต่างสืบทอดเจตนาธรรม 'ตายกันไปข้างหนึ่ง' มาอย่างครบครันทีเดียว ในจำนวนทายาทฝ่ายละสามคนนั้นเป็นที่เล่าลือกันว่าเก่งกาจน่ากลัวไม่แพ้รุ่นก่อนหน้านี้ แถมยังมีหลายครั้งแล้วที่บรรดาลูกๆ ประกาศสงครามใส่กันจนเป็นข่าวเกรียวกราวไปทั่วโลก

ไม่ว่าจะเปิดตัวอภิมหาสวนสนุกในวันเดียวกัน เพียงแค่สถานที่อยู่คนละฝั่งซีกสมุทรแบบต่างฝ่ายต่างไม่ยอมมถอยให้แกกัน ซึ่งสาวกแต่ละฝ่ายออกมาสาดโคลนใส่กันเต็มที่ว่าอีกฝ่ายขโมยไอเดีย แคมเปญ โฆษณาบางชิ้นที่จงใจด่ากระหนาบอีกฝ่ายแบบซึ่งๆ หน้า คำให้สัมภาษณ์ที่มีหลายระดับ ตั้งแต่เหน็บแนม แดกดัน ดูถูกโดยนัย หรือไม่ก็ด่าตรงๆ ไปหาคัทธูโดยสายเลือด

จนตอนนี้เหล่าพนักงานของแต่ละบริษัทเริ่มลับสนไม่แน่ใจตัวเองแล้วด้วยว่าตัวเองต้องเกลียดพนักงานอีกบริษัทด้วยไหม จนถึงขั้นเคยมีข่าวว่าพี่น้องทะเลาะเกือบฆ่ากันตาย เพียงเพราะเถียงกันว่าบริษัทที่ตนทำงานด้วยนั้นดีที่สุด

"ถ้ามากันครบทีมนะเธอเอ๊ย ไม่ตายก็เลี้ยงไม่โตแหละยะ" เสียงถอนหายใจเฮือกดังขึ้น ขณะที่เจ้าตัวทำได้แค่นั่งนึกโกรธแค้นโชคชะตางานเยอะเยอะ ดันดวงซวยต้องมาเป็นฝ่ายควบคุมงานเลี้ยงบันลือโลกนี้!

"เงียบไปเลยยะ" เสียงผู้ร่วมชะตากรรมอีกคนบอกเร็วๆ "สายนี้ของมิสเตอร์ปองชัย หัวหน้าบอดี้การ์ดพิริยะพล อ๊ะ สวัสดิ์ค๊ะคุณปองชัย ดิฉันเป็นฝ่ายประสานงานของงานเลี้ยงคืนนี้ คืออยากจะขอยืนยันหมาย

กำหนดการที่แน่นอนอีกครั้งนะค่ะ..."

คนหนึ่งข้างๆ พุบ่น่าลงกับโต๊ะกว้างอย่างเหนียวอ่อน ฝ่ายประธานงานกับนรณะลี เกิดมาเกือบสามสิบปีเพิ่งรู้วันนี้แหละว่าไอ้งานควบคุม ประธานงาน ประชาสัมพันธ์งานเลี้ยง มันอยู่ใกล้กับเส้นแบ่งความเป็นความตายแต่ปลายนิ้วก็อยู่ที่เคลือบด้วยยาทาเล็บสีแดงของคริสเตียน ดิโออร์!

"คุณพ่อคุณแม่ออกไปแล้วหรืออัยแอม"

ลูกสาวคนเล็กของบ้านเงยหน้าขึ้นมองเจ้าของเสียงคันทู ก่อนจะพยักหน้าเป็นการตอบรับ และหันไปสนใจนิตยสารในมือต่อ ท่าทางเบื่อหน่ายของน้องสาวเรียกอีกหนึ่งคำถามของคนเป็นพี่เกือบจะทันที

"แล้วทำไมทำหน้าที่เมื่อโลกอย่างนั้นล่ะเรา"

"โอ้ พี่เอลสุดสวยขา ถ้าอยู่ๆ ต้องโดนลากมาถึงสวีตฯ ทั้งที่ไม่ต้องไปออกงานพรมแดงบ้างอะไรนั่น แกรมไม่มีอะไรทำถึงขนาดต้องมานั่งอ่านแมกกาซีนปัญญาอ่อนที่แนะนำแต่เรื่องจับผู้ชายรออยู่แต่ในโรงแรม พี่เอลจะไม่ให้เป็นอย่างไงไหวล่ะค่ะ"

คำบ่นหนึ่งชุดใหญ่เรียกรอยยิ้มและแววตาขบขันให้มาระบายอยู่เต็มใบหน้าดงามหวานซึ่งของคนพี่ แต่นั่นกลับยิ่งทำให้น้องสาวหน้าอเป็นม้ามมากรุกเข้าไปใหญ่

"อย่ายิ้มแบบนั้นลึคะ ว่าแต่พี่เอลเถอะค่ะ แต่งตัวอย่างนั้น จะออกไปหาเรื่องสนุกทำล่อลึง"

"พี่จะไม่ชวนเธอหรือคะแอม เดี่ยวคุณแม่ต่อว่าพี่ตาย" ธัญญิตาโอฬารอมตะทิ้งร่างบอบบางลงนั่งบนโซฟาตัวเดียวกับน้องสาว "เธอน่ะโดนกักบริเวณอยู่ไม่ใช่หรือไง"

"ใช้ลึคะ อีกตั้งสามวันกว่าจะหมดโทษด้วย" ธิตินาเรศย่นจมูก "แอมก็แค่รำคาญพวกบอดี้การ์ดที่เอาแต่ห่วงนู่นพะวงนี่ จนทำแอมประสาท"

เสียเปลวระเบิดยางรถบอดีการ์ดแค่นี้ย ทำไมต้องกักบริเวณตั้ง
อาทิตย์หนึ่ง ไม่ได้ทำอะไรผิดมากมายสักหน่อย"

"แหม แล้วคดีเก่าที่ทำให้โดนกักบริเวณสามวันนั้นล่ะ" พี่สาวคนสวย
หัวเราะ เมื่อนึกถึงวีรกรรมที่น้องสาวจัดการลูกชายนายตำรวจใหญ่
คนหนึ่งของเมืองไทยเสียจนต้องนอนโรงพยาบาลเป็นเดือน และถึงแม้ว่า
อีกฝ่ายจะเส้นใหญ่แค่ไหน แต่ก็แน่นอนว่าไม่มีทางกล้าแหมกับไอฟาร
อมตะหรอก

"แล้วที่มันมาเตะตอตัวแอมโดยไม่ได้รับอนุญาตล่ะคะ"

"เขาไม่รู้จะสิว่าแอมคือใคร รอยยิ้มขบขันระยับอยู่เต็มใบหน้าธัญธิตา

"แล้วใครจะชวนป้าประกาศว่าฉันชื่อธิตินาเรศ นามสกุล
ไอฟารอมตะให้ฟังล่ะคะ" เด็กสาวโผล่ขึ้นมาตามแบบฉบับคุณหนูอารมณ
ร์ร้อน "และที่จริงแล้ว พวกผู้ชายก็ไม่ควรเตะตอตัวผู้หญิงไม่ว่าคนไหน
ทั้งนั้นแหละถ้าไม่ได้รับอนุญาต"

ธัญธิตาโคลงศีรษะอย่างเห็นด้วย...พวกผู้ชายเพลย์บอยมือไวใจ
เร็ว ให้โดนแบบนี้เสียบ้างก็ดี

"แต่ยังไงเราก็ต้องควบคุมอารมณ์ให้ได้รู้ไหม" สาวสวยทำเสียง
จริงจังขึ้น "อย่าใช้อารมณ์มาเป็นตัวตัดสินปัญหา อย่าโอ้อวดอำนาจที่มี..."

"และอย่าทะเลาะว่าเป็นไอฟารอมตะ" น้องสาวต่อท้ายให้ทันที่ด้วย
สีหน้าเบื้อหน้าย "ค่า แอมจำได้ ก็ทั้งคุณพ่อ คุณแม่ พี่ชาย พี่สาว พร้อมใจ
กันรอกหนูกันมาตั้งสิบกว่าปี"

ธัญธิตาส่ายหน้าอย่างระอาชนิดหนึ่งก่อนจะยิ้มอ่อน จะไม่ให้สอน
ไม่ให้สั่งได้ยังไงเล่า เมื่อในงานรวมสมาชิกตระกูลหลักทั้งห้าคนของ
ไอฟารอมตะนะ คนที่ทำท่าว่าจะอารมณ์ร้อน ตรง และดื้อด้นที่สุด ก็หนี
ไม่พ้นน้องสาวที่นั่งหน้าสวยอยู่ตรงหน้านี้แหละ

"แล้วนี่ที่เอลจะไปไหนคะ" ธิตินาเรศเอ่ยถาม เมื่อเห็นร่างบางของ
พี่สาวขยับลุกจากโซฟา

"ก็...หาเรื่องสนุกๆ ทำไปละจ๊ะ" รอยยิ้มเจ้าเล่ห์ฉายอยู่บนใบหน้า
ที่ใครต่อใครลงความเห็นว่าต้องเป็นเทพธิดาจำแลงลงมาหลอกล่อให้มวล
มนุษย์เฝ้าพะนอเอาใจเป็นแน่แท้

"สนุกเพื่อแอมด้วยแล้วกันนะคะ อย่าลืมเก็บค่าคุ้มครองจากพวก
ขาใหญ่แถวนี้แทนแอมด้วย"

"ระวังโดนคุณแม่กับบริเวณเพิ่มนะเธอนะ" พี่สาวเตือนด้วยเสียง
หัวเราะคิกคัก ก่อนที่เรือนร่างสมส่วนราวสวรรค์บั้นจะลับตาหายไป

ธิดินาเรศแม่ริมฝีปากเรียวยาวขัดใจ เมื่อนึกถึงโทษทัณฑ์บริเวณที่
ผู้เป็นแม่ประทานให้ด้วยความเมตตาอย่างที่สุดแล้ว (ตามคำพูดของแม่)
เธอลุกขึ้นเดินไปหยุดอยู่ที่ริมผนังด้านหนึ่งซึ่งเป็นกระจกใสบานใหญ่
ตลอดแนว ความสูงของชั้นที่ห้องสุดหุนี้ตั้งอยู่ ทำให้เธอสามารถเห็น
ทิวทัศน์รอบเมืองได้อย่างชัดเจน แสงสียามราตรีของเมืองอย่างเจนิวา
เทียบไม่ได้เลยกับเมืองใหญ่อื่นๆ ที่เธอเคยไปเยือน แต่นั่นไม่ใช่ปัญหา
สำหรับเหล่าหนุ่มสาวผู้มีใจรักสนุกอยู่แล้ว

*ว่าแต่พี่เออลวางแผนจะไปสนุกอะไรในเมืองอย่างเจนิวาที่ละเหย
น้องเล็กแห่งตระกูลใหญ่ได้แต่ขมวดคิ้วสงสัย นี่สิปัญหา เพราะเรื่องสนุก
ของพี่สาวเธอน่ะมัน 'ไม่ธรรมดา' ยิ่งกว่าเรื่องสนุกของเธออีก!*

เวลาเดียวกันที่นอกห้องบอลรูมหรรษา ซึ่งถูกกำหนดเป็นที่จัดงาน
กาลาดินเนอร์มอบรางวัลเชิดชูเกียรติแก่นักธุรกิจใหญ่ใจบุญผู้ทรงเกียรติ
ชายหนุ่มหน้าตาหล่อเหลาสองคนในชุดทักซิโดหรรษากำลังก้าวยาวๆ
ไปตามทางระเบียงด้านข้างห้องจัดเลี้ยง ฝ่ายที่เดินตามอยู่ข้างหลังดูจะ
อารมณ์เสียอยู่ไม่น้อย

"พี่วุฒิ! หมายความว่ายังไงที่ว่าจะไม่อยู่แล้ว"

"ไอ้วัฒน์ แกฟังภาษาไทยไม่รู้เรื่องตั้งแต่เมื่อไหร่" คนที่ถูกเรียกว่าพี่
วุฒิปราบายตามองคนเดินตาม ทั้งที่ชายยังไม่ยอมหยุดก้าวเดิน "หรือจะเอา

เยอรมัน เพราะตอนนี้อยู่ในสวีตฯ"

"พื่อย่าเพิ่งมากวนโมโหตอนนี้น่า ตกลงจะไม่กลับเข้าไปในงานจริงๆ ใช่มั้ย"

สรารุณี พิริยะพลยอมหยุดเดินเป็นครั้งแรก ก่อนจะหันกลับไปคุย กับน้องชายเจ้าปัญหา

"ถ้าฉันจะกลับเข้าไปในงาน แล้วฉันจะเดินออกจากโรงแรมให้เมื่อย ทำไม่ไ้ น้องชาย และแกเป็นน้อง ฉันเป็นพี่ เพราะฉะนั้นถ้าฉันบอกให้แก เข้าไปอยู่ในงานกับพ่อแม่แทน ก็ช่วยทำตามแบบไม่มีคำถามได้ไหม"

"ไม่ได้ครับคุณพี่ชาย" สรารุณณ์เน้นเสียงหนักในตอนท้าย

"งั้นก็ช่วยเข้าใจด้วยว่าในงานมันไม่มีอะไรน่าสนใจพอที่จะดึงดูดให้ ฉันอยู่ เข้าใจ"

"เห็นสาวๆ ไฮโซเยอะออก นึกว่าพี่จะชอบ ทั้งดารานางแบบสารพัด"

"เออวะ" ใบหน้าหล่อเหลาของพี่ชายบุดั้งไปนิดหน่อย *ยั่วไม่ขึ้น* *ทรอกไ้ น้อง* "ตอนแรกกะจะมาดูพวกไอฟารอมทะเลเสียหน่อย ที่ไหนได้ มีแต่คนที่เห็นกันอยู่บ่อยๆ พ่อแม่ลูกชายดันมาครบ ลูกสาวไม่มาสักคน"

"ตกลงที่ยอมมาตอนแรก ก็เพราะตั้งใจจะมาดูสาวจริงๆ ใช่มั้ย ละครับ" น้องชายพูดด้วยน้ำเสียงแข็งๆ พี่ชายเขาสุดท้ายก็อีหروبเดิมทั้งปี นีขนาดลูกสาวตระกูลไม่เบือไม่เมายังไม่เว้น แต่จะว่าพี่ชายที่คิดแบบนี้ก็ คงไม่ได้ เพราะสาวสังคมแต่ละคนล้วนทำท่าทางอยากให้พี่ชายเขา 'ดู เสียเหลือเกิน

"ไม่เหมือนกันโว้ย ถ้าเป็นัยยคนน้องที่ขึ้นชื่อลือชาว่าสวยแสบทรวง นะไม่ได้อยากเห็น งานนี้อยากมาดูหน้าคนพี่วะ"

สรารุณณ์สบตากับพี่ชายแล้วพยักหน้าตามอย่างเห็นด้วย ก็จริง อย่างที่สรารุณณ์ว่า...ธิตินาเรศ ไอฟารอมตะเป็นที่รู้จักของเกือบทุกคน ถึงแม้จะไม่ได้ออกงานออกหน้าอะไรมากมาย แต่ก็ติดศัพท์ความสวย แสบ และแบบว่า...เอาแต่ใจไม่มีใครเกินของคุณหนูคนนี้นะโด่งดังไป

ร้อยเอ็ดเจ็ดย่านน้ำทีเดียว

แต่อีกคนที่เล่าลือกันว่าเป็น 'สวยประหาร' อยู่หลังม่านนี้ลึ
น้ำคิด... ธัญธิดา โอฟารอมตะ ทายาทคนกลางผู้ไม่เคยปรากฏกายในงาน
สังคมไหนๆ ไม่เคยออกหน้าในการงานใดๆ ของโอฟารอมตะกรุ๊ปเลย
นอกจากบริษัทด้านอินที่เรียดีไซน์ครบวงจรชื่อดังก้องโลกของเธอเอง
มีแต่คำเอ่ยอ้างกันปากต่อปากว่าเธอคนนี้นะ 'นางฟ้าซาตาน' ดีๆ นี่เอง
ไหนจะเรื่องที่ว่ากันว่าเธอเป็นระดับมันสมองที่จัดการอย่างแบบยลให้
โอฟารอมตะทำชนกับพริยะพลมาหลายต่อหลายเรื่อง จนบางครั้ง
บางคราวบัลลังก์ฝ่ายเขาก็สะท้อนไปบ้างเหมือนกัน

และแม้ว่าในสายตาเหล่านักธุรกิจ เธอจะเป็นเหมือนปีศาจสาว
แต่ในสายตาของนักสังคมสงเคราะห์ทั่วโลก เธอไม่ต่างอะไรกับแม่พระ
แต่ละปีถ้าไม่นับเงินบริจาคจำนวนมหาศาลในนามของตระกูลโอฟารอมตะ
และหันไปวัดยอดบริจาคกันแบบรายบุคคลแทนละก็ ธัญธิดา โอฟาร
อมตะถือว่าเป็นอันดับต้นๆ ของโลก ไม่ว่าจะในองค์กรเพื่อการกุศลด้านใด
นี่เองที่ทำให้ภาพลักษณ์ของเธอดูดีเอามากๆ แม้จะยังไม่มีใครรู้ก็ตาม
ว่าตัวจริงของเธอเป็นนางฟ้าหรือซาตานกันแน่

ลูกชายคนเล็กแห่งบ้านพริยะพลรู้ดีถึงความสนใจเป็นพิเศษของ
สราวุฒิมี่ให้กับลูกสาวคนโตของตระกูลโอฟารอมตะอย่างที่พี่ชายของ
เขาไม่เคยมอบให้ใครมาก่อน ความสนใจของสราวุฒินับเป็นสิ่งพิเศษ
เพราะไม่ค่อยมีอะไรหรือใครถูกตาต้องใจจนถึงดูตสราวุฒิไว้ได้นาน
แต่ธัญธิดาถือเป็นข้อยกเว้น เพราะยังไม่ทันได้เจอตัวเลยด้วยซ้ำ
แค่ได้ปะทะกันในสงครามราคาหุ้นไปครั้งเดียว พี่ชายของเขาก็ตั้งหน้า
ตั้งตาสืบหาเรื่องราวผู้หญิงที่เล่าลือกันว่าสวยประหารเป็นบ้าเป็นหลัง
น่าเสียดายที่จนถึงทุกวันนี้ก็ยังไม่ได้เห็นแม้แต่ภาพถ่าย

"แกก็เห็นด้วยใช่ไหมวะฉมัน" พี่ชายพูดต่อ "ไม่เคยเห็นออกหน้าเสียที
ก็เลยอยากรู้ขึ้นมาว่าที่บอกว่าสวยสยบโลกนั้นะ มันจริงหรือแค่คำโกหก

เพื่อปิดบังหน้าตาซีเห่รกันแน่ ทั้งที่ได้ยินว่าจะมางานนี้นักทั้งบ้านแท้ๆ"

"คุณน้องสาวเขาเสียก่อน แล้วไหนจะความจริงที่ว่าเก่งนักหนานั่นอีก" สรวุฒินั้นแค้นยิ้ม เมื่อนึกถึงใบหน้าสวยใสกับแววตาไร้เดียงสาที่ทำให้ใจใครต่อใครสั้นได้ง่ายๆ แต่กลับ 'ป่วน' เสียจนเกือบจะชนกับเขามาหลายรอบ ดีที่ทุกครั้งคำว่าโอฬารอมตะและพิริยะพลมันคำคอกันอยู่ทั้งคู่ ไม่งั้นคงเอาปืนจ่อคอกันไปแล้ว!

"ถึงจะอย่างนั้นก็เถอะ" สรวุฒียอมรับ...ธิดินาเรศ โอฬารอมตะเป็นหญิงสาวที่สวยงาม และมีที่ท้าวจะสวยขึ้นอีกในอนาคต แต่เจ้าหล่อนก็ไม่ใช่สเปกเขา *สวยแสบแบบนั้นคงปวดหัวพิลึกถ้าไปต่อแยะด้วย*

"ว่าแต่พี่เองก็แทบไม่เคยออกหน้าเลยเหมือนกันนี่ มีแต่ให้ชาวบ้านนินทาว่าเป็นเพลย์บอยลอยไปลอยมา เพราะให้คนเห็นหน้าเห็นตาจากงานสังคม แทนที่จะเป็นงานของบริษัท" น้องชายเห็นเข้าให้ ก็พี่ชายเขาน่ะโด่งดังจะตาย...เรื่องผู้หญิง!

สรวุฒิเป็นที่รู้จักดีของวงสังคมทั่วโลกในด้านความเป็นเลื้อยผู้หญิงที่มีเสน่ห์ดึงดูดอย่างร้าย แต่ก็ไร้เยื่อใยอย่างโหดเช่นเดียวกัน ไม่มีผู้หญิงคนไหนสักคนที่ 'จับ' พี่ชายของสรวุฒิน้อย เพราะหากคนไหนทำท่าจะก้าวล่วงล้ำเส้นที่สรวุฒิขีดขึ้นมาละก็ อนาคตหมดกัน งานนี้ก็เลยไม่มีใครกล้าที่จะลองเสี่ยงล้ำเส้นเสียที

แต่ก็อีกนั่นแหละ ด้วยความที่โลกภายนอกเห็นว่าสรวุฒิเป็นคุณชายสุดหล่อเจ้าสำราญ ทำให้ไม่มีใครเดาได้เลยว่าหัวจักรขับเคลื่อนพิริยะพลในปัจจุบันคือเพลย์บอยร้อยรักคนนี่ ขนาดที่เกษม พิริยะพล นายเหนือแห่งพิริยะพลคนปัจจุบันได้แต่ยอมรับ และปล่อยให้ลูกชายคนโตทำอะไรอย่างที่เขาอยาก

"ยังไงก็รับหน้าไปแล้วกันนะคืนนี้ ผากแก้ตัวกับพี่วรรณให้ด้วยละ โชคดีนะไอ้คุณน้องชาย" สรวุฒิตัดบทง่าย ๆ ตามเคย ก่อนจะกระโดดผลุบเข้ารถพอร์ซีสีบรอนซ์เงินสุดหรูหายไ้

สรวุฒินี้ได้แต่ถอนหายใจ เหลือบตากลับไปมองเหล่าบอดีการ์ดที่ยืนรักษาระยะห่างอยู่ด้านหลังอย่างเงียบเชียบแล้วยกมือส่งสัญญาณชายในชุดสูทดำจึงเริ่มขยับตัว

"อย่าเกินห้าคนล่ะ ไม่งั้นพี่วุฒิต่างกลับมาแน่"

ลูกชายคนเล็กส่ายหน้าเบาๆ แล้วลูบไบบนหน้าคอมเข้มของตัวเอง เขาชักไม่แน่ใจว่าใครเป็นที่เป็นน้อง กับพี่วรรณที่เป็นผู้หญิงอ่อนหวานจนหึงพ้อและแม่กันออกจากสารบบธุรกิจนะไม่เท่าไร แต่ไอ้คุณพี่ชายนี่สิ ทายาทอันดับหนึ่งแท้ๆ ทำไมต้องโยนความรับผิดชอบมาให้เขาทั้งปี!

ถนนสายบันเทิงของเจนีวาไม่ได้น่าตื่นตาตื่นใจขนาดที่ว่ามีชื่อเสียงโด่งดังก้องโลก แต่ในสายตาของสรวุฒิตัวแล้ว ไม่ว่าจะเมืองไหนประเทศไหนในโลก ก็ไม่ได้ทำให้เขาตื่นตาตื่นใจอยู่แล้ว อาจเพราะความเจนจัดในการท่องเที่ยวที่แทบเรียกได้ว่าเป็นกิจวัตรประจำคืนไปแล้วก็ได้

รถสปอร์ตสัญชาติเยอรมันคันแรงถูกเรียกใช้ขุมกำลังอย่างเต็มประสิทธิภาพตามความสามารถของผู้ขับ แต่สาเหตุนอกเหนือไปกว่านั้นคืออารมณ์ของเจ้าของรถ สรวุฒิปูดได้เต็มปากเต็มคำเลยว่าผิดหวังพอสมควรกับการตัดสินใจตามครอบครัวมาร่วมงานกาลาดินเนอร์ใหญ่โตนี้ เพราะครั้งแรกเขาหวังลึกๆว่าจะได้พบกับตัวจริงของธัญธิดา โอฟีรอมตะ แต่มาคิดดูอีกที ถ้าเขาเป็นเจ้าของลอนที่ปิดบังตัวตนของตัวเองกับสังคมโลกมาทั้งชีวิต ก็คงไม่เลือกเปิดตัวเผยโฉมที่งานนี้เหมือนกัน และถึงยังงี้ก็ต้องยอมรับในเรื่องที่ว่าโอฟีรอมตะแท้จริง ที่สามารถเก็บลูกสาวคนโตผู้โด่งดังไว้ได้มิดชิด จนแม้แต่พี่ริยะพลยังหาไม่เจอ แหวว่าธัญธิดาไม่เคยเข้าตึกสำนักงานบริษัทด้วยซ้ำ แต่เหล่าพนักงานก็เชื่อฟังคำสั่งของหญิงสาวเป็นอย่างดี

เธอมีมนตร์เสน่ห์อะไรกันนะ อยากรู้มากกว่าตัวจริงของคุณจะเป็นยังไง 'สวยประหลาดแห่งโอฟีรอมตะ'

พอร์ชสีบรอนซ์คันหรูมันปลาบของสรวุฒิเรียกสายตาของเหล่าวัยรุ่นนักเที่ยวได้มากพอดู แต่เมื่อเขาลงจากรถ สายตาของใครต่อใครที่พุ่งตรงมาที่สีมากยิ่งกว่า รถเก่งคันกะทัดรัดสีดำสองคันวิ่งตามมา เพราะแสงไฟจากตัวอาคาร ทำให้สามารถสังเกตเห็นตัวอักษรพีลีแดงสองตัวในกรอบสี่เหลี่ยมสองกรอบที่เกาะเกี่ยวกัน อันเป็นสัญลักษณ์ของพิริยะพลกรู๊ปได้ชัดเจนที่กระจกหน้ารถ จะว่าไปบางทีเขาก็เบื่อคำว่า 'พิริยะพล' ที่ห้อยต่อท้ายชื่อซะเฉยๆ

ชายหนุ่มขี่นิ้วไปที่เหล่าบอดีการ์ด ซึ่งคงจะเป็นน้องชายตัวดีที่ส่งให้ตามเขามา สัญลักษณ์จากนิ้วมือของหนุ่มหล่อพอจะแปลได้ว่า 'อย่ากระโดดกระตาคเหียว ไม่งั้นเดี๋ยวจะดับไม่รู้ตัว' ชายในชุดสูทสีดำทั้งหมดพยักหน้าเบาๆ เป็นการตอบรับ สรวุฒิจึงยิ้มออกมาอย่างสบายใจ แล้วเดินตรงเข้าไปในตัวอาคารเตี้ยที่ประดับประดาไปด้วยแสงไฟหลากสี

เดอะ คลับ เป็นคลับหรูสำหรับบรรดาผู้มีอันจะกิน ดังนั้นภายในจึงได้รับการตกแต่งอย่างหรูหรามีรสนิยม และแบ่งสัดส่วนให้เป็นส่วนตัวพอที่จะดึงดูดทั้งคนดังและคนอยากดังให้เข้ามานั่งทำเกะประกาศักดากันเสียด้วย ดังนั้นจึงไม่น่าแปลกใจแม้แต่น้อยที่โต๊ะส่วนใหญ่มักจะถูกจับจองอย่างรวดเร็วตั้งแต่ช่วงหัวค่ำเช่นนี้

ร่างออรชรลัดเลาะผ่านกลุ่มโต๊ะไปที่เคาน์เตอร์บาร์อย่างเงียบๆ โดยไม่ใส่ใจสายตามากมายที่จับจ้องอย่างสนใจ ดวงตาสีเทาอมฟ้ากวาดเร็วๆ ว่าพอจะมีคนที่รู้จักอยู่บ้างหรือไม่ เจอเพื่อนจะได้แวะ ถ้าเจอคนไม่อยากคุยก็ได้แวนหนี

เก้าอี้สตูลหน้าเคาน์เตอร์ส่วนใหญ่ว่างเปล่า หรือเพื่อนๆ ของเธอจะแหกกันไปที่งานประกาศรางวัลการกุศลบ้าง นั่นกันหมดนะ แต่...เอ หนุ่มหุ่นน่าพิศตรงนั่นดูคู้ันๆ อยู่แะ...แหม จริงสินะ หล่อนนำหมาไปทั้งเนื้อทั้งตัวแบบนั้นจะให้ลืมนได้ยังไง เสียอย่างเดียว...

"สายัณห์สวัสดิ์คือรูปหล่อ" ไหวเท่าความคิดนั้นแหละที่เธอปรารถนาเข้าไปประดิษฐานสูงที่หนึ่งอยู่บนเก้าอี้สตูล

'รูปหล่อ' หันมาแทบจะทันที ดวงตาสีน้ำตาลแบบเม็ดอัลมอนด์เบิกกว้างทำนองว่าแปลกใจนิดหน่อย ก่อนที่มันจะพราระยับราวกับติดตั้งระบบอัตโนมัติในวินาทีต่อมา

"ไม่คิดว่าจะพบคุณที่นี่นะคนสวย เอลลีน่า"

"เสียงหนุ่มชวนละลายเหมือนเคยเลยนะคะ ฉันก็ไม่คิดว่าจะพบคุณที่นี่เหมือนกัน คุณชายใหญ่พิริยะพลกรู๊ป นี่กว่าไปร่วมงานการกุศลพรมแดงที่ตั้งไปทั่วนั่นเสียอีก" สาวสวยส่งสายตาวិบวับกลับไป แล้วถือวิสาสะทิ้งตัวลงบนเก้าอี้สตูลตัวข้างๆ ทันที

"มันดังเพราะเป็นงานเลือพบสิ่งห้ต่างหาก" สรวุฒิหัวเราะอารมณ์ดีก่อนจะโน้มตัวลงจรมิฝปากอยู่ห่างแก้มนวลของหญิงสาวแต่คืบ "ว่าแต่ถ้าเสียงผมชวนละลายจริง แล้วเมื่อไหร่คุณจะละลายสักทีล่ะ"

นิ้วเรียวยาวของหญิงสาวแตะริมฝีปากของชายหนุ่มเบาๆ ก่อนจะส่ายหน้าพร้อมหัวเราะคิกคัก

"ติดไว้ก่อนแล้วกันนะคะ คาวบอย"

เทพบุตรชาตาดนตรงหน้าทำสีหน้าเจ็บปวด ก่อนจะยอมถอยกลับไปนั่งดีๆ แต่ก็นั่นแหละ แวตตาเขาบอกว่าจะไม่รออยู่เฉยๆ แน่นนอน

"อย่าลืมนะครับว่าคุณติดค้างผม"

ธัญญิตยัมพรายหากไม่ตอบคำใด นอกจากหันไปสั่ง 'มาร์การิต้า' กับบาร์เทนเดอร์ *เฮ้อ มันน่าเสียดายตรงนี้แหละนะ ถ้าเพียงแต่เขาไม่เป็นพิริยะพล...*

อ้อ แล้วอีกเรื่องคือเขาเป็นเพลย์บอยมีอวองอันดับต้นๆ ของวงสังคมนอกโลกเลยทีเดียว หล่อแต่เจ้าชู้ที่รับประทานไม่หลงเหมือนกัน หนุ่มรายนี้คร่ำหวอดอยู่ในวงสังคมนไฮโซมาหลายปี ที่ผ่านมแทบจะเรียกได้ว่าเปลี่ยนผู้หญิงรายวัน และผู้หญิงที่ว่าก็ไม่เห็นมีใครธรรมดาสักคน อย่างต่ำ

จะต้องเป็นนางแบบ ดารา นักร้อง หรือไม่กี่คุณหนูไฮโซจากที่ไหนสักแห่ง
ที่เขาสามารถควงและหิ้วได้ โดยไม่ส่งผลกระทบต่อธุรกิจของครอบครัว

อันที่จริงเธอก็รู้ตัวอยู่หรอกว่าตัวเองเป็นอันดับต้นๆ ในลิสต์ที่เขา
หมายตาเอาไว้ว่าจะต้องเอามาควงให้ได้ แต่ก็นั่นแหละนะ เธอไม่คิดจะ
เป็นของเล่นของใครอยู่แล้ว คนอย่างธัญธิดา โอฬารอมตะนิยมให้คนอื่น
มาเป็นของเล่นของเธอมากกว่า

"ฮืม ว่าแต่คุณมาทำอะไรที่นี่ล่ะ" ชายหนุ่มส่งเสียงถามอีกครั้ง ทั้งที่
สายตายังเกาะและเกี่ยวอยู่กับเรือนร่างเย้ายวนที่นั่งอยู่ข้างๆ อย่างไม่ปิดบัง
ยังเช็กซีบตาจิตบาตใจเพลย์บอยอย่างเขาไม่เปลี่ยนเลยนะเอลลีน่า...
ชุดกี๋ราตรีสีน้ำเงินเข้มขับผิวขาวนวลเนียนให้โดดเด่น ลำคอระหงประดับ
ไว้ด้วยสร้อยเพชรน้ำงามขนาดพอดีที่ส่องประกายแวววาว หากนั่นยังไม่
ระยับจับตาเท่าดวงตาสีเทาอมฟ้าของเจ้าหล่อน ชุดสวยเปลือย
ไหลลื่นเนียนเผยให้เห็นท่อนแขนเรียวอบบางชวนทะนุถนอม หากช่วง
อกกลับคว้านค่อนข้างลึกเผยให้เห็นเนินอกอวบอิมซัดถนัดตา และ
ขณะเดียวกันมันก็ชวนจินตนาการต่อไปถึงไหนๆ ด้วย ในเมื่อชุดออกจะ
รัดรูปให้เห็นส่วนว่าส่วนโค้ง ซึ่งต่อให้หาพิกาทรายมาเห็นยังต้องการะ
นั่นแหละ ว่าแต่แม่เจ้าประคุณใช้น้ำหอมยี่ห้ออะไรนะ ถึงเจ้าหล่อนจะ
เปลี่ยนหมากก็กลิ่น แต่ก็ยังชวนให้หัวใจหวิวๆ ได้ทุกครั้งเสียด้วย

สมเป็นสาวสวยอันดับหนึ่งที่เขาหมายมาดจะต้องลองลิ้มชิมรสใน
สักวันหนึ่งข้างหน้าจริงๆ นั่นแหละ จะว่าไปเธอไม่ใช่แค่สาวสวยอันดับหนึ่ง
ธรรมดาหรอก ต่อให้เธอไปยืนกลางกลุ่มนางงามระดับโลกทั้งหลายเหล่า
เขาก็ยังเชื่ออยู่ดีว่าเธอคนนี้จะต้องโดดเด่นที่สุด ลักษณะภายนอกบอกเขา
ว่านอกจากความสวยที่เขาเห็นด้วยสายตานั้น เอลลีน่ายังมีอะไรที่มาก
กว่าซุกซ่อนอยู่...อา...ข้างลึกลับน่าค้นหา

"ฉันก็มาเที่ยวนะสิ คุณก็รู้ว่าฉันมันนักเที่ยว" ริมฝีปากเรียวยาวสีชมพู
ธรรมชาติอย่างไม่ต้องเคลือบทับด้วยสารเคมีเผยยิ้มยั่ว "อ้อ เพื่อคุณ

อยากซื้อชุดที่จ้องอยู่นี่ไปให้คู่ควงของคุณ ติดต่อกาเลนดีโนนะ"

"ไม่มีใครใส่ได้สวยเท่าคุณหรอก"

"อย่ามาทำปากหวาน ฉันไม่ใช่พวก 'เด็ก' ของคุณนะคะ จะได้ละลายกับคำหวานของคนหล่อๆ...พูดถึงเรื่องนี้ ฉันแปลกใจจังคะที่วันนี้ไม่เห็นผู้หญิงอยู่ข้างตัวคุณสักคนนะ"

"ผมรอคุณมาไงครับ"

"ปากหวานอีกแล้วนะคะ ฉันลืมนบอกเธอว่าภูมิกู้มกันคนเจ้าชู้ของ ฉันสูงกว่าผู้หญิงทั่วไป"

สราวุฒิเปิดรอยยิ้มชนิดหน้อย ก่อนจะยกแก้วเพียว้อดกำขึ้นจิบ

"บางที่ผมก็ซึกสงสัยนะคนสวย...คุณเป็นใครกันแน่"

สาวสวยแห่งโอฟารอมตะหรีตาลงเล็กน้อยแล้วยิ้มยั่วอีกครั้ง *เรื่องแบบนี้เธอละถนัดนัก ยิ่งถ้าให้ยั่วสุดยอดหนุ่มโสดหน้าหมาในรอบลิบปีแบบนี้ละก็ จะเอาให้คลั่งตายเลยคอยดู*

"เป็นแม่เมตที่จะทำให้เทพบุตรอย่างคุณต้องคลั่งนะลิ"

"ไม่เอาหน้า ผมพูดจริงๆ นะเอลลีน่า"

"โถๆ" น้ำเสียงหวานส่อแววยั่วเย้าแบบไม่ปิดบังแม้แต่น้อย นัยน์ตาสีเทาอมฟ้าของหญิงสาวสบกับนัยน์ตาสีน้ำตาลอัลมอนด์ของชายหนุ่มอย่างมีนัย "คุณนะมีนามสกุลต่อท้ายว่าพิริยะพลเชียวนะคะ ออกแรงสืบหน่อยสิ คงไม่ยากนักหรอกจริงไหมคะ"

"ไว้ผมจะเก็บไปคิดแล้วกัน พอติดอนนี่ผมไหลหน้าไปบริษัทไม่ได้ นะ กลัวจะโดนลากไปนั่งโต๊ะ"

ความเงียบเข้าครอบคลุมนหลังจากเสียงหัวเราะเบาๆ ของหญิงสาวจบลง นัยน์ตาคู่สวยส่องคู่สบกันอีกครั้งอย่างมีนัย ก่อนที่ส่องว่างจะขยับลุกจากสตูลและเดินเกาะเกี่ยวกันไปที่ฟลอร์เต้นรำ

เนินเนื้อนุ่มนิ่มเบียดอยู่กับแผ่นอกกว้างของชายหนุ่ม ทั้งสองขยับตัวเล็กน้อยตามจังหวะเพลงช้าหวานซึ่ง ผิวเนื้ออุ่นแทบสัมผัสกัน หาก

ไม่มีผ้าบางๆ เป็นสิ่งกีดขวาง กระนั้นก็ไม่ได้ทำให้ความรู้สึกวูบวาบในกายของสรวุฒิลดลงแม้แต่น้อย เสียงนุ่มชวนละลายของเขาคุยอยู่กับเรือนผมนุ่มที่ถูกรวบขึ้นแล้วใช้ป็นปกอย่างมีศิลปะ

"ผมละไม่อยากจะให้คุณมีอาการเลย"

"คุณก็ทำฉันมีอาการทุกครั้งตลอดนั่นแหละ จำครั้งที่แล้วได้ใช่ไหม"

"ฝังใจไม่มีลืม"

จะให้ลืมยังไงไหว...ตอนนั้นเขาเกิดรำคาญหุระคาญตาพวกมาเฟียอิตาลีที่ทะเลาะกันเสียงดังอยู่หน้าโรงแรมที่พัก แถมตัวเองก็เพิ่งกลับจากการท่องเที่ยวมาเหนื่อยๆ ตอนตีสามเสียด้วย ก็เลยให้ 'คน' ไปช่วยไปไกลเกลี่ย ใ้ให้เท่านั้นแหละ แต่ดันเข้าข่ายทำคุณนุชาโทษ เพราะพวกนั้นจะยกพละมาลุยกับเขาแต่เช้า (สำหรับเขา) รวๆ ลักลอบเ็ดโมงได้ เลยต้องลงไปอาละวาดด้วยอารมณ์หงุดหงิดสุดๆ เนื่องจากนอนไม่พอ

ชาวบ้านร้านตลาดแถวนั้นนะกระเจิงหมดแล้ว แม้แต่ตำรวจยังไม่กล้าเข้ามาเลย แต่อยู่ดีๆ เอลลีน่าก็โผล่มาจากไหนไม่รู้พร้อมถุงช้อปปิ้งพะรุพะรัง เธอยืนมองพวกเขาด้วยสีหน้าไม่พอใจ แล้วก็บอกว่าเขาจะรบกวนการช้อปปิ้งรอบเช้าของเธอ เขาเลยบอกให้รอสักสิบนาทีแล้วถนจะโล่งให้เธอช้อปปิ้งต่อได้ตามสบาย ใครจะไปเชื่อว่าคุณเธอดันยืนรออยู่ตรงนั้นสิบนาทีจริงๆ แถมพอเห็นว่าครบสิบนาทีแล้วเรื่องไม่จบ คุณเธอก็เดินโครมๆ มาสะกิดไหล่บอดีการ์ตคนหนึ่งใกล้ๆ ตัวเขา กระซอกป็นในมือหมอนั่นแล้วลั่นโกแบบไม่ต้องเล็งเลยแม้แต่บ่อย

ผลเป็นยังไงนะเธอ...ลูกระสุนแสดกหน้าพวกกวเวลาช้อปปิ้งเธอไปสาม ตัดข้าวหัวใจอีกสอง เล่นเอาพวกที่เหลือขวัญกระเจิงเผ่นไปแทบไม่ทัน ตอนแรกอุตุสำห้ไม่เล่นถึงเลือดถึงเนื้อ เพราะช้เก็ยจเสียเวลาเคลียร์กับตำรวจ แต่ท้ายที่สุดก็ต้องไปเคลียร์แต่โดยดี เพราะแม่คุณบอกว่าเขาเป็นต้นเหตุที่รับไป แถมคุณเธอยังช้นิ้วล้งให้บอดีการ์ตของเขาหัวของไปส่งเธออีก แต่ไม่ว่าอย่างไรก็ต้องยอมรับว่าเอลลีน่าเป็นพันธมิตรในรูปแบบ

แปลกๆ ที่เขารู้สึกว่าไม่ควรเสี่ยงไปชัดใจ เพราะคงไม่คุ้มกันแน่ถ้าเธอเปลี่ยนสถานะไปเป็นศัตรู เคลียร์กับตำรวจง่ายกว่าทะเลาะกับนางเลื้อย ไซ้ เธอคือนางเลื้อยชัดๆ ชื่อเสียงของเธอเป็นที่เล่าลือในหมู่บอดีการ์ด พิริยะพลันที่นับแต่เหตุการณ์นั้น แต่ก็ไม่มีใครรู้แน่ชัดเสียที่ว่าเธอคือใครกันแน่ เพราะสืบเท่าไรก็ได้ไม่ความ จนท้ายที่สุดก็เหลือแค่การคาดเดาว่าเอลลีน่าอาจเป็นพวกตำรวจหน่วยพิเศษที่ไหนสักหน่วยก็ได้ แต่ตัวเขาเองยังไม่ปักใจการสันนิษฐานนี้เอาเสียเลย เขาคิดว่าผู้หญิงคนนี้มีอะไรพิเศษกว่านั้น

"คนของคุณอยู่ไหน มีเท่าไร" เสียงใสถามเบาๆ น้ำเสียงของหญิงสาว บ่งบอกว่าเหนื่อยหน่าย ทำนองว่าเบื่อหน่าย 'หาเรื่อง' ของเขาเต็มทน ถึงแม้จะปฏิเสธไม่ได้ก็เถอะว่าเรื่องคราวที่แล้วเธอก็ผิดอยู่คนเดียว ที่ควบคุมมือไม้ของตัวเองไม่อยู่

แต่คราวที่แล้วนี่ไม่ได้อยากให้มีมือเปื้อนเลือดสักนิดจริงๆ นะ ตอนนั้นเธอหงุดหงิดจากการอดหลับอดนอน เพราะต้องตามแก้ปัญหาจากการถล่มหุ่นกันไปตามของธิดินาเรศและสรวัวฉวมมากไปหน่อย แถมยังเกิดอารมณ์อยากประกาศตัวทำลายคุณชายใหญ่พิริยะพลันให้มันรู้กันไป ที่ไหนได้ อีตาคุณชายสุดหล่อนี้ดันไม่ได้คิดเฉลียวใจว่าเธอเป็นไอพาร์อมตะแม้แต่นิดเดียว ทำเอาเธองงไปพักใหญ่ว่าอีตานี้ัจฉริยะจริงรีบล่าแต่เรื่องมันก็เลยสนุกตั้งแต่นั้นแหละ เพราะเธอเปลี่ยนแผนจากประกาศตัวไปเป็นป่วนหัวแทน

สรวัวฉวมไหวไหวเล็กน้อยๆ สาวสวยคนนี้ชอบยึดเยียดความผิดให้เขาเสมอ แต่เอาเถอะ ถ้ามันทำให้เขาได้ใกล้ชิดกับสาวสวยลึกลับคนนี้จะดีกว่า ถ้าเขามีเอลลีน่าอยู่ในอ้อมกอดแบบนี้บ่อยๆ โดยไม่ใช่เพราะสาเหตุ 'ทำนองนั้น' มันคงดีไม่น้อย ว่าแต่เขายังไม่แน่ใจเลยด้วยซ้ำว่าเรื่อง 'ทำนองนั้น' คราวนี้นะมันมีสาเหตุมาจากเรื่องไหน ระหว่างเรื่องที่เขาไปฉกเอานางแบบสาวสวย ซึ่งเจ้าพ่อจากฮ่องกงคนหนึ่งหมายตาไว้เมื่อ

สามวันก่อนที่อังกฤษ ทั้งที่ความจริงยัยนั้นตามเขามาเองแท้ๆ หรือว่าจะ เป็นเรื่องที่เขาเฟลอบอกพรรคพวกที่เป็นตำรวจสากลว่าโกดังยาเสพติด ของพวกมาเฟียญี่ปุ่นกลุ่มหนึ่งอยู่ที่ไหน อันหลังนี้เขาเฟลเพราะอยากให้ เพื่อนทำผลงานแท้ๆ เลยนะ ทำไม่ไม่ได้รับผลตอบแทนดีๆ เหมือน ชาวบ้านเขาบ้างเลย

"สามเ็นนี้ สองข้างนอก"

"เจ้ง" สาวสวยประชดแบบไม่ปิดบัง "อยู่ข้างนอกตั้งสอง ยังปล่อย หลุดเข้ามาอีก"

"ก็ว่างั้น ถ้ามันไม่เนียนจัดจนคนของผมเข้าใจว่าเป็นแขก มันก็คง มีพรรคพวกในร้านนี้"

"ทางนั้นแค่ลิบคน ถือซะว่าออกกำลังกายแล้วกัน"

ศิระะสวยได้รูปของร่างบางขยับนิดหน้อยอยู่ที่แผ่นอกที่เต็มไป ด้วยมัดกล้ามเนื้อของสรวาภูมิ *อาฟเตอร์เซฟกลืนถูกใจเราซะด้วย ได้กลิ่นแล้ว ยิ่งรู้สึกว่พ่อหนุ่มพิริยะพลนี้หน้าหม่าจริงจรงๆ ไม่น่ามีมารมาขัดเลย ให้ตาย!*

ปัง! ปัง! เสียงป็นดังขึ้น สองหนุ่มสาวซึ่งเต็นรำคละเคลียดกันอยู่ ใกล้กับมุมโค้งของเคาน์เตอร์บาร์ต่างทิ้งตัวหลบไปยังมุมอับนั้นอย่างนกรู้ วินาทีต่อมาเสียงกรี๊ดร้องฟังไม่ได้ศัพท์ก็ดังมาจากบรรดาลูกค้าในคลับ จากนั้นก็เป็นเสียงการหนีตายแบบแทบจะเหยียบกันออกไปทางประตู ของเหล่านักเที่ยว

ซบกันไป ปากก็กระซิบกระซาบแผนการบวกกับปะทะคารมอีก เล็กน้อย สายตาก็คอยสอดส่องว่าอีกฝ่ายยกปืนขึ้นมาหรือยัง *ถ้าจะพลาด ทั้งคู่ก็ให้มันรู้ไป* ธัญณิตาคิดขณะที่ซันขาขึ้นมาข้างหนึ่ง และคว่าเอา ปืนพกขนาดเล็กออกมาจากซองรัดที่ขาอ่อน

"ขาสวยนะครับ" สุดหล่อข้างตัวยิ้มกว้าง ปืนคู็ใจอยู่ในมือเรียบร้อย แล้ว แต่ดวงตาสีน้ำตาลแพรวพราวณะจ้องอยู่ที่เรียวขยายาวาวเนียน

น้ำส้มผัสด

"ตาคุณก็สวยงามนะ" ไม่พูดเปล่า แต่หญิงสาวแถมให้ด้วยการเอาปืนจ่อตาชาวาลีอัลมอนต์ในระยะประชิด

"ดูจังกูคุณนี่" เขายังมีอารมณ์หัวเราะ "แต่อย่าเพิ่งทำโทษผมเลย ทำโทษพวกนั้นก่อนดีกว่า"

สาวสวยตัวดีสลวยตากลมโตะท่าทางไม่สบอารมณ์ ก่อนจะบนพึมพำ "ฉันไม่ใช่บอดีการ์ดของคุณซะหน่อย ทำไมต้องมาเจอเรื่องแบบนี้อยู่เรื่อย ค่าจ้างก็ไม่ได้สักเซ็นต์"

"เพื่อคุณอยากรู้ ผมเปิดรับสมัครบอดีการ์ดสวยๆ อยู่นะครับ"

"ค่าตัวฉันนะ ต้องใช้ทั้งชีวิตของคุณจ่าย" นัยน์ตาสีเทาอมฟ้าของสาวสวยวาววับบ่งบอกว่าเธอจริง รอยยิ้มมาดมั่นปรากฏบนใบหน้างามปานเครื่องกระเบื้องชั้นเลิศ "สนใจติดต่อก็ได้นะคะสุดหล่อ"

แม่เสื้อสาวแห่งโอฬารอมตะเอียงหน้าออกไปสำรวจสภาพแวดล้อมเร็วๆ และพบว่าบรรดาลูกค้ายกเท้าหนีกันทั้งหลายหนีตายออกไปหมดแล้ว รัศมีตาลุกขึ้นในวินาทีต่อมา และลั่นกระสุนเจาะกลางหน้าผากของมือปืนคนที่อยู่ใกล้ที่สุดอย่างไม่ต้องเล็ง

สาวรูปร่างลอบถอนหายใจเบาๆ *นางเสื้อคนนี่ไม่ใช่ผู้หญิงแบบที่เขามั่นใจว่าจะเอาอยู่เลย ให้ตาย!* ชายหนุ่มมึนลุกตามแล้วลั่นกระสุนออกจากปากกระบอกปืนอย่างหน่าๆ

ชายในชุดดำผูกเนกไทสีแดงเลือดนกกรูกันเข้ามาในสถานบันเทิงหรูหราแห่งนั้นเกือบจะทันที สาวสวยใช้หางตาปรายมอง ก่อนจะลั่นกระสุนต่อพร้อมรอยยิ้มเหี้ยมๆ และคำประกาศ

"นี่มันเวลาพักผ่อนของฉัน และจำติดตัวไปจนถึงนรกนะว่าเวลาคนเขาตื่นรำกันอยู่นะ อย่ากวน"

ทายาอันดับหนึ่งแห่งพิริยะพลมันใจเอามากๆ ว่าเห็นสายตาของบอดีการ์ดของตนที่มองไปยังร่างออรชรหุ่นนาฬิกาทรายนะ ออกแนวหวาดๆ

ด้วยซ้ำไป

และเพียงไม่กี่นาทีหลังจากนั้นเสียงป็นก็จางลง เหล่า 'คนของพิริยะพล' ทั้งหลายปฏิบัติหน้าที่กันอย่างรวดเร็วไม่ขาดตกบกพร่อง เริ่มตั้งแต่เข้าค้อมกัน รวมไปถึง 'เก็บ' และ 'กวาด' ไม่รู้ว่าเพราะกลัว 'คุณชายใหญ่' หรือเกรง 'แม่เสื่อสาว' ที่ยืนอยู่ข้างๆ กันแน่

ศัตรูคราวนี้ของสราวุฒิดูท่าทางจะไม่ซำนาญการส่งคนมาตามเก็บ หันแค่นเท่าไ้หระ คนที่ส่งมาจึงดูเป็นพวกที่ไม่ค่อยจะเป็นมืออาชีพนัก *ไม่รู้โง่หรือบ้า!* ธัญญิตาสบถในใจ

"นี่คุณ วันหลังจะหาเรื่องใคร ก็ดูที่มันไม่ส่งมือป็นมาตามให้ชาวบ้าน เขาเดือดร้อนได้ไหม" เสียงใสแ้วดๆ ใส่ผู้ชายที่ได้ชื่อว่าทรงอำนาจที่สุดในโลกคนหนึ่งอย่างไม่เกรงกลัว

"ผมไม่ได้หาเรื่องสักหน่อย อีกอย่าง ไ้ไหนคุณบอกให้คิดว่ามันเป็น การออกกำลังกายไ้"

"มีแต่คนบ้าเท่านั้นแหละที่ใส่เดรสของวาเลนตินามาออกกำลังกาย นะ" เสียงใสแ้วดสูงกว่าเดิม "และถ้าคนที่จะไม่ส่งมือป็นมามันหายากนัก ละก็ ก็เลือกคนที่มันมีมือป็นเก่งๆ หน่อยได้ไหม แบบนี้ไม่เห็นสนุกเลย"

คำพูดจากปากเรียวของสาวสวยเรียกเสียงหัวเราะดังลั่นจากสราวุฒิ *ให้ตาย...ไม่เคยเจอผู้หญิงอะไรแบบนี้เลย*

เสียงครวญครางดังมาจากมือป็นคนหนึ่งที่เหลือรอดมาได้ เนื่องจาก ต้องเก็บไว้ 'สอบถาม' ว่าใครเป็นผู้จ้างวาน รอยกระสุนบนตัวหมอนี้จึง มีแค่ที่ขาซ้ายและขาขวาว่างลระรู

อันที่จริงถ้ามันโง่ถึงขนาดรับงานมากระตุกหนดพิริยะพลละก็ มัน ก็ไม่น่าเก็บไว้ให้รกโลกหรอก สาวสวยนึกขณะหันไปมองต้นกำเนิดเสียง น่ารำคาญ

เธอแม้ริมฝีปากอย่างซัดใจ เมื่อเห็นว่าคุณชายใหญ่แห่งพิริยะพล ยังไม่ยอมหยุดหัวเราะ และคงจะไม่ยอมหยุดง่ายๆ ด้วย พริบตาเดียวมือ

เรียวกั้วตัวดปีนขนาดเล็กซึ่งซ่อนอยู่ใต้กระโปรงขึ้นมาใหม่อีกรอบ คราวนี้
จ่ออยู่ที่ปลายคางใต้รูปของสราวุฒิ!

"จะหยุดหัวเราะไหมคะหนูหัว"

ความเงียบโรยตัวเข้าครอบคลุม บรรดาบอดีการ์ตจ้องเขม็งมาที่
คู้หนุ่มสาวอย่างละล้าละลัง ถึงแม้ดูจากที่ผ่านมาสาวสวยตาสีเทาอมฟ้า
คนนี้จะไม่ได้เป็นศัตรูกับเจ้านายหนุ่มของเขา แต่ก็พูดได้ไม่เต็มปาก
นักว่าเป็นมิตร และก็น่าเชื่อด้วยว่าเธอคนนี้ก็ล้ำยิ่งแน่นอน

ชายหนุ่มสุดหล่อยอมหยุดหัวเราะ แต่แววขบขันยังระริกอยู่ทุก
ส่วนสัดบนใบหน้า สราวุฒิยกมือขึ้นมาโบกให้เหล่าผู้คุ้มกันทั้งหลายเป็น
เชิงว่าไม่เป็นไร

"หยุดหงิดงายจังนะครับคนสวย"

'คนสวย' ตาวาวกว่าเดิม แต่ก็ยอมลดปีนลงเก็บอย่างชำนาญแล้ว
ตัวดสายตามอง 'คนพิริยะพล' ทั้งหลายที่ยังยืนนิ่งมองอยู่อย่างอึ้งๆ และ
ทันทีที่สบสายตาดูสีเทาอมฟ้าเท่านั้นแหละ ทุกคนก็รีบหันกลับไปปฏิบัติ
หน้าที่ของตนเองทันที

สราวุฒิยิ้มกว้าง แม้เลื้อคนสวยทำคนของเขาหัวหดกันหมด ท่าทาง
จะกลัวเจ้าหล่อนมากกว่าเจ้านายอย่างเขาเสียแล้วกระมัง แต่ก็อย่างว่า
ใครบางคนบอกไว้ว่าอย่าขวางเวลาสาวๆ โกรธ

"นี่ เอลลีน่า แล้วถ้าผมสนใจให้คุณมาเป็นบอดีการ์ตล่ะ"

ดวงตากลมโตตัวดกลับมาจ้องหน้าเขา อีกครั้งที่รอยยิ้มยั่วชวน
ชวนใจละลายประทับบนใบหน้างามปานเทพธิดาของธัญญิตา ปลายนิ้ว
เรียววางลงบนแผ่นอกซึ่งซ่อนอยู่ใต้เสื้อสีขาวของชายหนุ่ม

"ฉันนะเลือกเจ้านายนะคะคุณชายใหญ่พิริยะพล คุณสมบัติต้อง
ครบถ้วน"

"เช่นนั้นอะไรบ้างล่ะครับ" แววดาสีอัลมอนด์ของชายหนุ่มเปลี่ยนจาก
ขบขันเป็นประกายอะไรสักอย่าง ที่ดูเหมือนจะมีแค่เขาและเธอที่เข้าใจ

"ข้อแรก ฉันชอบเป็นผู้หญิงคนเดียวที่ได้วนเวียนอยู่ใกล้เจ้านายฉันนะ"

เสียงลั่นสะท้อนของบางสิ่งบางอย่างดังขึ้นเบาๆ ธัญฉนิตาไปรยแวนตา และรอยยิ้มทำทนายให้กับชายหนุ่ม ก่อนจะเดินขนาดผ่านหน้าเขาไป เปิดกระเป๋าทือใบเล็กของตนเอง ซึ่งยังคงวางอยู่บนเคาน์เตอร์บาร์

โทรศัพท์เครื่องเล็กที่เพียงดูก็รู้ว่ามียี่ห้อแพงระยับ ถูกหยิบขึ้นมา แหนบพวงแก้มสีชมพูผาด

"ข่าวเร็วเร็ว" เสียงใสไม่เสียเวลาทักทาย "รู้แล้วค่ะว่าหมดเวลาสนุกแล้ว จะไปเดี๋ยวนี้ละ"

ดวงตากลมโตชวนมองยังจับจ้องอยู่ที่ใบหน้ารูปสลักของสรวุฒิพิริยะพล ปรกกายหยิกแกมหยอกส่งมาชัดเจนเสียจนชายหนุ่มรู้สึกถึงสัญชาตญาณนักรล่าที่กำลังลุกโผลงภายในกาย ตลอดเวลาที่ผ่านมาเขาเป็น 'ผู้เลือก' เสมอ แต่ครั้งนี้เจ้าหล่อนทำเสียจนเขาดูเหมือนมีสิทธิเป็นเพียง 'ผู้ถูกเลือก'...

แม้จะพบหน้ากันมาไม่กี่ครั้งในเวลาไม่นานนัก แต่ทุกครั้งล้วนมีเหตุการณ์มากมายที่ทำให้เขาต้องพิศวงงงงวยไปกับแม่สาวร้อยพิษสงคนนี้

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)